

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Michelle Gable
Un apartament
la Paris

Traducere din engleză de
FLORICA SINCU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Andreea Răsuceanu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cecilia Laslo
DTP: Radu Dobreci, Carmen Petrescu

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

MICHELLE GABLE
A PARIS APARTMENT
Copyright © 2014 by Michelle Gable
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2015, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GABLE, MICHELLE
Un apartament la Paris / Michelle Gable; trad.: Florica Sincu. –
București: Humanitas Fiction, 2015
ISBN 978-973-689-952-2
I. Sincu, Florica (trad.)
821.111-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382, 0723 684 194

Pentru Dennis
Pentru tot

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul I

Nu-și dorea decât să plece din oraș.

De-ndată ce directorul i-a spus „apartament“, „al nouălea arondisment“ și „o grămadă de prostii din secolul al nouăsprezecelea“, April și-a zis: „vacanță“. Avea să fie și ceva treabă, asta era fără importanță, doar pleca la Paris. Așa cum știe orice scriitor, orice poet, orice pictor și, de ce nu, orice expert în mobilă, acolo e locul cel mai potrivit pentru o evadare.

Echipa pariziană se și apucase de lucru. Șef era Olivier. April și-l imagina cum umblă chiar în momentul acela prin apartament, cu un carnet și ia notițe cu degetele lui strâmbe. Cerase ajutor de la New York pentru că aveau nevoie de încă un evaluator, mai precis de un expert în mobilă care să aibă mai multă autoritate în materie. După părerea șefului ei, apartamentul acela de șapte camere conținea „destule piese ca să mobilezi cu ele o duzină de bordeluri de mâna întâi“. Dar Peter nu se aștepta la mare lucru. April spera mult mai mult, însă din cu totul alt motiv. Până la urmă nici unul n-a avut dreptate.

Capitolul II

În vreme ce soțul ei își aranja papionul și-și netezea mânecile jachetei, ba îndesând, ba trăgând de hainele de pe el pentru un rezultat perfect, April își pregătea valiza pentru zborul de noapte către aeroportul Charles de Gaulle. În mod normal era o călătoare pricepută, obișnuită cu voiajele, dar călătoria aceasta de treizeci de zile îi puneă al naibii de multe probleme cu privire la greutatea valizei. Nu pleca niciodată pentru mai mult de

o săptămână, dar se părea că, la un moment dat, între „grămada de rahat“ și tipărirea biletului de avion, cineva îi șoptise lui Peter că de data aceasta nu era vorba de o descoperire obișnuită. „Stai cât e nevoie“, i-a spus. „Putem să-ți prelungim șederea.“

April avea să-i reamintească de asta mai târziu.

— Ce-i cu tine? a întrebat-o Troy, observând că soția lui se încruntase. Își mai îndreptă nițel cămașa.

— Valiza asta. Nu-s sigură că am suficiente lucruri. Treizeci de zile. Paris. În iunie. Asta înseamnă că temperatura poate să sară oricând cu douăzeci de grade în sus sau în jos în aceleași douăzeci și patru de ore. Cum se spune, nu te duci la Paris de dragul vremii.

April își ridică privirea și ochii i se opriră pe butonul de la manșeta lui stângă, care reflecta lumina candelabrului din tavan. Pasiunea evaluării era un obicei imposibil de stăpânit, April trebuia să-i interzică creierului ei să calculeze cu cât s-ar vinde la licitație nu știu ce buton din onix și platină. Nu însemna c-ar fi dorit să-i moară pe loc soțul, că evaluarea ar fi fost o chestie normală sau că o făcea cu gândul de a câștiga ceva. Evaluările ei mentale erau mai de grabă un produs secundar al faptului că lucra la cea mai mare casă de licitație din lume.

— Ce-i cu privirea asta? a întrebat Troy, ușor amuzat. Nu merg butonii la cămașa asta?

— Ba da, merg perfect.

April privi în altă direcție, ușurată că nu se specializase în ornamente primite ca moștenire de la vreo rudă țicnită, ursuză și plină de riduri, și că, prin urmare, îi lipseau cunoștințele necesare ca să evalueze ce purta soțul ei. În evaluarea lui Troy Vogt avea însă un adevărat doctorat, muncit din greu. Acela-i spunea că butonii, cei pe care soțul ei îi păstra pentru ocazii speciale din cadrul slujbei, erau inestimabili, cel puțin pentru el. Ce-i spunea despre cine avea să fie prezent cu ocazia asta nu o interesa pe April în nici un fel.

— Sunt depășită. April scutură din cap privind fix valiza, dar nu vorbea neapărat despre pulovere și fulare.

— Nu înghesui prea multe lucruri, i-a spus Troy. Poți ori-când să-ți cumperi altele de-acolo. Doar e vorba de Paris, nu?

— Ăsta-i răspunsul tău la orice problemă, vezi? Cumpără!

— Și asta-i rău? a întrebat Troy făcând o otheadă, deplasându-se spre oglinda cea mare și mângâind-o în trecere pe spate pe April. Ești într-adevăr o soție nemaipomenită.

„Soție nemaipomenită.“ Cuvintele au șocat-o pe April, dar n-ar fi trebuit. Aveau acum o nouă semnificație. Soție. *Soție*.

— Fără să însemne că asta ar interesa pe cineva, a continuat Troy, în afară de toți cei de pe Wall Street, filozofia mea, „cumpără“, arată de ce criza a fost cel mai bun lucru care li se putea întâmpla firmei și investitorilor mei.

— Ce superbă atitudine, a spus April, încercând să glumească. În ultima vreme fusese dureros de puțin umor în casa lor. Totul părea să scârțâie, să se fi ruginit. Cui nu-i place perspectiva unui șmecher de pe Wall Street când e vorba de a nimeri drept la țintă?

Troy a râs și și-a îmbrăcat fracul. A continuat să se privească în oglindă, chicotind de unul singur, în vreme ce April a mai înghesuit o pereche de balerini în valiza ei din material dur.

— Că veni vorba de șmecheri de pe Wall Street, a spus Troy cu o veselie bine jucată, s-ar părea că iar n-ai avut noroc.

— N-am avut noroc? a răspuns April sprijinindu-se de comodă (*stil George III, cu partea din față curbă, din mahon, circa 1790*), cu ochii la valiză, apreciind cam cât ar cântări. Ce vrei să zici?

Nu părea prea grea.

April trase aer în piept. Veșnic imaginându-se cu umeri lași și puternici ca ai unei înotătoare olimpice, în locul celor fragili și delicați pe care-i poseda ea în realitate, April a tras de valiză să o dea jos de pe pat. Valiza a căzut pe podea, la o jumătate de centimentru de piciorul ei stâng pe care ar fi putut să i-l zdrobească.

— N-ai avut norocul încă unui accident la împachetat valiza, una la mână, a zis Troy. Îți dai și tu seama că valiza aia e

mai mare decât tine, nu-i așa? Scumpa mea, ai deja biletul acela de avion care nu fusese prevăzut. Nu e nevoie să-ți rupi un picior ca să eviți participarea la un nenorocit de eveniment de la slujba mea.

— Ehee, nu sunt chiar așa de neplăcute. April și-a șters fruntea, apoi a înclinat valiza într-o parte.

— Nu sunt chiar așa de neplăcute? Sunt groaznice, și tu o știi. Celelalte neveste o să moară de-a dreptul de invidie.

Celelalte neveste. Ce era de spus despre ele? s-a gândit April. Ce-și închipuiau când se gândeau la Troy? Sau la ea?

— Tu ești fetița mea norocoasă, a continuat Troy. Parisul o să te salveze. O să te salveze de la încă o seară teribilă într-o sală plină de trântori capitaliști.

— Așa e, bieții capitaliști! April a ridicat ochii spre cer și a continuat cu un accent britanic nu prea bine reușit. Ce *noroc* pe mine să pot evita specia asta. Obsesia lor *atât de* de vulgară de a câștiga bani! N-au *nici un pic de* clasă!

April spera că-și acoperise binișor tristețea cu glumele ei cam stângace. Se simțea cu adevărat norocoasă. Oricum, nu pentru că scăpa de o serată plină de ifose, în care ar fi trebuit să-i suporte pe cei mai străluciți (și mai nesuferiți) tipi de pe Wall Street.

Nici vorbă, April era în stare să stea la palavre cu cei mai buni dintre ei, chiar dacă nu era la curent cu ce se întâmplase pe piața asiatică în dimineața aceea. Putea să suporte chiar și apariția celei mai recente neveste-trofeu din grup, care inevitabil avea să-și permită prea multe pahare de șampanie și să petreacă jumătate din noapte minunându-se câte diplome de diferite feluri avea April, pentru ca în final, cu un ton strident, să le zică celor din cercul apropiat de paharul ei de băutură: „Soția lui Troy are o diplomă în *moobilă*!”

Dar nu-și mai amintea când se întâmplase ultima oară ca doctoratul ei în istoria artei să fie confundat cu priceperea unui vânzător de obiecte de artă. În ultima vreme Troy nu-i mai propunea deloc să iasă cu el. Zicea mereu că „își arată doar mutra” la unele evenimente, sau că ele sunt „doar între bărbați”,

sau „prea plictisitoare“ pentru April. Asta era problema. Troy zicea că-i norocoasă, zicea că-i salvată, dar April nu prea putea să fie recunoscătoare că a evitat un eveniment unde nimeni nu se aștepta s-o vadă. Sau și mai rău, unde prezența ei nici nu era dorită.

Troy încetase s-o mai ia cu el chiar de pe când relațiile lor erau destul de bune. Acum, cine știe? Oare se presupunea măcar c-ar trebui să participe?

În definitiv, April nu se considera nici „norocoasă“, nici „salvată“. Cu un bilet de avion pentru Paris în buzunar nu trebuia să se mai gândească la invitația-lipsă din seara aia. Nu mai avea de ce să se întrebe dacă lucrurile fuseseră făcute cu bună știință.

— Trebuie să-ți mai lucrezi accentul, i-a spus Troy apropiindu-se de ea.

— De reținut, a zis April dând la o parte mâna lui Troy, care voia să o ajute cu valiza, că mie îmi plac seratele voastre. Oamenii sunt interesați. Conversația e plină de viață.

— Nu-i adevărat!

Apoi s-a întors spre oglindă și s-a privit cu multă atenție. April nu-și dădea seama niciodată dacă făcea asta pentru că știa că îl privește sau pentru că își închipuia că n-o face.

— Ce-i așa de important de trebuie să pleci chiar astă-seară? a întrebat el. Pretinsa nepăsare forțată din glasul lui părea să ascundă o umbră de îndoială.

— Știi cum se întâmplă. April se întreba dacă el ar admite că o suspectează. O urgență legată de mobile. Trebuie să fiu acolo înainte să aflu concurența de vânzare.

— Dar nu pleci de obicei pentru mai mult de o săptămână, cel mult zece zile, și niciodată nu ești prevenită așa, în ultimul moment. Nu-i prea normal să primești de la soție mesajul „trebuie să plec din oraș“ și când vii acasă s-o găsești făcând bagaje pentru o lună.

„Chiar așa?“ ar fi vrut să zică April. „Chiar te deranjează serios?“

În condiții normale ar putea să glumească zicându-i că *el* e cel norocos, cu nevasta plecată. Dar rănilile și vânățiile morale erau prea recente, iar prognoza relației lor pe termen lung neclară.

— Și eu am fost surprinsă de atâta grabă, spuse April. Fusesse într-adevăr surprinsă, dar și recunoscătoare. După părerea celor de la Paris este o descoperire remarcabilă. A murit o femeie în sudul Franței și a lăsat în Pigalle un apartament care rămăsese în familie mai bine de un secol. Nu erau proprietari, aveau însă un contract de închiriere pe o sută de ani.

Tot vorbind începuseră să i se decontracteze umerii și nu mai avea falca încleștată. Era un teren pe care April știa cum să navigheze.

— Femeia aceea, a continuat ea, moarta, nu mai intrase în apartament din 1940. Nimeni nu intrase. Îmi tot spun că informația ar putea să fie greșită. Poate că datele exacte s-au pierdut în traducere și apartamentul n-a fost închis decât după un divorț prost terminat pe la sfârșitul anilor '90.

April simți cum se crispează pronunțând cuvântul „divorț“, dar era prea târziu. Îi ieșise din gură. Și doar fusese foarte atentă să-l evite.

— Șaptezeci de ani! ciripi ea, vocea urcându-i-se spre tavanul înalt de patru metri. Inimaginabil!

— Nu știu, spuse Troy, săltând un umăr și fără nici o emoție, cu o față de piatră, severă. Poate că același lucru se întâmplă și-n Manhattan tot timpul. Locuri care rămân închise în vreme ce avocații și trusturile trimit cecul de chirie automat în fiecare lună, fără ca nimeni să-și dea osteneala să pună vreo întrebare.

— Nu cred că e și cazul apartamentului ăstuia. E plin până la tavan cu mobilă și tablouri, cu mai toate obiectele care au intrat în posesia familiei înainte de al Doilea Război Mondial.

— Ceva bun?

— Olivier așa pare să creadă, altfel n-ar trimite după mine. Chiar dacă n-ar fi vorba decât despre asta, e ceva absolut nou pe piață. Nici măcar nemții n-au aflat încă. April dădea mirată din cap. Ai putea să-ți închipui că măcar unul din familie, ci-

neva cu datorii făcute la jocurile de noroc sau din pricina drogurilor, ar fi dorit să pună mâna pe ceva de-acolo în atâta timp.

— Dacă nu cumva acolo nu-s decât nimicuri. Troy își luă telefonul și scrisese un mesaj. Fruntea lui, netedă până atunci, se încreții. Un parizian de genul celor care adună compulsiv de toate, continuă el, deși nu mai părea interesat de conversație.

April oftă.

— Zău, scumpo, glumesc, spuse el, întotdeauna pregătit cu o scuză, era un reflex la el. Pare să fie foarte interesant. Zău.

Oftatul? Nu crezuse că avea să fie interpretat așa.

— Da. Interesant. April flutură o mână ca și cum ar fi vrut să împrășteze aerul. Gestul era făcut cam la întâmplare, dar Troy încetă să mai dea atenție telefonului.

— Inelele tale, zise el încruntat ușor și cu ochii la mâna ei. Sunt în seif?

April încuviință și își privi și ea degetul. Nimeni nu purta bijuterii de valoare în Europa, nu-i așa? Nu era vorba de căsnicia lor, ci de slujba ei. Mușcându-și buzele, April clipi ca să alunge din ochi o senzație de înțepătură.

— Troy, ascultă... începu April, dar el se întorsese la scrisul mesajului pe telefon.

Brusc i-a sunat ei telefonul. Mașina era la ușă. Se uită la bărbatul ei arătos, la frumoasa lor casă și se gândi cât de fericită fusese. O vreme viața ei fusese strălucită, sclipitoare. Apartamentul ei conținea tot ce-și dorise vreodată. Șaptezeci de ani? Sperase să stea mai mult acolo. Pentru totdeauna.

— O să-ți simt lipsa, i-a spus Troy, apărând lângă ea când își băga telefonul în geanta mare de piele pe care o lua ca bagaj de mână.

Camera se umpluse de parfumul lui masculin. Pe când el o îmbrățișa, April încerca să țină bine minte fiecare amănunt fără să se gândească dacă, sau când, avea să mai vadă sau să mai simtă tot ce se afla atunci în jurul ei.

Troy o sărută ușor pe creștetul capului.

— Nu vreau să pleci, îi spuse cu un oftat sonor. Poate mai poți aștepta. Câteva zile?

Părea sincer.

— Nu te îngrijora, spuse April și se desprinsese de el. Mă întorc curând.

Capitolul III

April n-avea să uite niciodată mirosul aceluia apartament. Șaptezeci de ani păreau o nimica toată de îndată ce pășai în acel apartament parizian. Mirosul părea să aibă o mie de ani, dacă mirosurile ar fi avut vârstă. April abia inspiră, că simți cum se impregnează de praf și de parfum. Avea să păstreze senzația de dulce iritație în fundul gâtului timp de luni de zile. Iar ce văzuse avea să-i revină în minte și mai îndelung.

Apartamentul era în al nouălea arondisment, pe malul drept al Senei, în apropiere de Opera Garnier, de Folies Bergère și de cartierul rău famat Pigalle. Era Parisul colorat, Parisul scriitorilor, al artiștilor și al cineștilor. April bănuia că apartamentul fusese și el plin de culoare cândva, înainte ca timpul să-l acopere cu praf și uitare.

În timpul zborului pe deasupra Atlanticului, April citise pe nerăsuflete tot materialul adunat de Sotheby's pentru ea. Apartamentul avea șapte camere: o anticameră, un salon, o sufragerie, două dormitoare, o sală de baie și o bucătărie. În fotografii nu părea mare, ci opulent: tavane înalte de lemn, tapet de damasc roz, ornamente aurite.

Dar fotografiile lucioase fuseseră departe de realitate. Acum, în picioare, în aerul sufocant, se simți copleșită. Toate lucrurile acelea, umplând cameră după cameră. Troy avusese dreptate, se gândi ea cu un zâmbet: femeia aceea strânsese compulsiv tot felul de lucruri. Bogată și-n aparență fără gust, dar tot colecționară compulsivă trebuia numită. Pentru prima oară în cursul carierei, April se întrebă dacă avea să se descurce.

Pășind cu grijă prin labirintul de mobile, April auzi voci care veneau din fundul apartamentului. De-abia aștepta să-l

Familia Hugo extinsă

